

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně: **Bc. et Bc. J. D.**, bytem K. 18, Š., zastoupená Mgr. Petrem Langem, LL.M., advokátem se sídlem Jakubská 156/2, Brno, proti žalované: **Masarykova univerzita**, se sídlem Žerotínovo náměstí 9, Brno, o žalobě proti rozhodnutí rektora Masarykovy univerzity ze dne 2.12.2016, č.j. MU-IS/83767/2016/403682/FF-4,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí rektora Masarykovy univerzity ze dne 2.12.2016, č.j. MU-IS/83767/2016/403682/FF-4, a rozhodnutí děkana Filozofické fakulty Masarykovy univerzity ze dne 16.9.2016, č.j. MU-IS/83767/2016/403682/FF-2, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Langa, advokátky se sídlem Jakubská 156/2, Brno.
- III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí rektora žalované ze dne 2.12.2016, č.j. MU-IS/83767/2016/403682/FF-4, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí děkana Filozofické fakulty Masarykovy univerzity ze dne 16.9.2016, č.j. MU-IS/83767/2016/403682/FF-2 (dále jen „rozhodnutí děkana“), o ukončení studia žalobkyně.

I. Podstata věci

Rozhodnutím děkana Filozofické fakulty Masarykovy univerzity ze dne 16.9.2016, č.j. MU-IS/83767/2016/403682/FF-2, bylo žalobkyni ukončeno studium ve studijním programu Pedagogika (magisterský navazující studijní program), obor Andragogika, na základě § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o vysokých školách“), ve spojení s čl. 15 odst. 1 písm. b) Studijního a zkušebního řádu Masarykovy univerzity (dále jen „studijní a zkušební řád“), z důvodu vyčerpání maximální možné doby studia včetně doby přerušení.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které rektor žalované svým rozhodnutím ze dne 2.12.2016, č.j. MU-IS/83767/2016/403682/FF-4, zamítl a rozhodnutí děkana potvrdil.

II. Shrnutí argumentace žalobkyně

Žalobkyně s napadeným a jemu předcházejícím rozhodnutím nesouhlasí a napadá je podanou žalobou. Předně namítá, že pokud měla nárok na vykonání státní závěrečné zkoušky v řádném termínu v září 2016, měl děkan povinnost v souladu s čl. 22 odst. 8 studijního a zkušebního řádu přerušit žalobkyni studium a dle čl. 22 odst. 7 studijního a zkušebního řádu měla žalobkyně právo součást závěrečné zkoušky hodnocené stupněm „nevyhovující“ v opravném termínu opakovat. Rozhodnutím děkana a následně napadeným rozhodnutím rektora jí však bylo toto právo odepřeno. Zároveň takovým postupem žalovaná porušila ve vztahu k žalobkyni zásadu legitimního očekávání, neboť navzdory svému předchozímu postupu neumožnila žalobkyni opakovat státní závěrečnou zkoušku v opravném termínu.

Žalobkyně dále namítá, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých ustanovení kterého předpisu žalovaná při svém rozhodnutí vycházela. Nadto má žalobkyně zato, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí děkana jsou nepřezkoumatelná.

Žalobkyně na svých procesních postojích setrvala po celou dobu řízení před zdejší soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí.

III. Shrnutí argumentace žalované

Žalovaná ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí. Podle žalované děkan nemohl studium žalobkyně přerušit z důvodu kolize mezi čl. 22 odst. 8 a odst. 9 studijního a zkušebního řádu. Dle názoru žalované je výhradně vinou žalobkyně, že bez přiměřených důvodů spoléhala na jeden opravný termín při současném přerušení studia, ačkoliv o uplynutí maximální doby jejího studia prokazatelně před konáním státní závěrečné zkoušky v září 2016 věděla. Napadené rozhodnutí dle názoru žalované netrpí žádnou vadou, obsahuje všechny zákonné náležitosti a při jeho vydání byly dodrženy veškeré procedurální postupy.

Žalovaná na svém procesním stanovisku setrvala po celou dobu řízení před zdejší soudem a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalované podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadně vymezen uplatněnými žalobními body.

Soud o žalobě rozhodoval přednostně, jak mu umožňuje § 56 odst. 3 s.ř.s. Rozhodnout o tom, zda žalobkyně má právo opakovat součást státní závěrečné zkoušky či nikoli, je totiž třeba co nejdříve.

Soud se nejdříve musel vypořádat s uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti.

Dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), uvede správní orgán v odůvodnění důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Tyto požadavky se vztahují i na rozhodnutí v této věci.

Ač lze žalobkyni bezesporu přisvědčit, že odůvodnění rozhodnutí děkana by mohlo být obsáhlejší, zdejší soud jej nepřezkoumatelným neshledává. Děkan v odůvodnění rozhodnutí o ukončení studia žalobkyně uvedl, že na základě kontroly studia žalobkyně ze dne 6.9.2016 bylo zjištěno, že žalobkyně nesplnila požadavky na ukončení studijního programu dle studijního a zkušebního řádu, a to z důvodu vyčerpání maximální možné doby studia. Následně děkan uvedl, že z tohoto důvodu nevzniklo žalobkyni právo na zápis do dalšího semestru dle čl. 15 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu. V rámci odvolacího řízení rektor žalované napadeným rozhodnutím v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil část odůvodnění rozhodnutí děkana tak, že studium žalobkyni bylo ukončeno v souladu s čl. 15 odst. 1

písm. b) studijního a zkušebního řádu z důvodu vypršení celkové doby studia, čímž žalobkyně nesplnila podmínky stanovené studijním a zkušebním řádem pro řádné ukončení studia.

Z rozhodnutí děkana (které je třeba posuzovat vždy spolu s rozhodnutím odvolacím, neboť správní rozhodnutí obou stupňů spolu tvoří jeden celek) je tak seznatelné, na základě jakých podkladů děkan rozhodnutí vydal, jakými úvahami se přitom řídil, z jakých předpisů vycházel i jak rozhodl. Zdejší soud tak napadené ani jemu předcházející rozhodnutí děkana za nepřezkoumatelná nepovažuje.

Důvodnou soud neshledal ani námitku, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé na základě jakých ustanovení kterého předpisu rektor žalované rozhodl o uplynutí maximální doby studia při současném umožnění řádného termínu zkoušky po této době a následné nemožnosti opakování neúspěšné zkoušky.

Jak vyplynulo z napadeného rozhodnutí, rektor po shrnutí skutkového stavu odkázal v souvislosti s maximální dobou studia na čl. 22 odst. 9 studijního a zkušebního řádu. Dále ve vztahu k ukončení studia poukázal na čl. 15 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu a § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Aniž by soud nyní posuzoval zákonnost výkladu těchto ustanovení, nelze žalobkyni přisvědčit, že by z napadeného rozhodnutí nebylo seznatelné, na základě jakých ustanovení kterého právního předpisu rektor žalované napadené rozhodnutí vydal.

Žalobkyně v žalobě dále namítá, že jí bylo napadeným a jemu předcházejícím rozhodnutím žalované v rozporu se studijním a zkušebním řádem odepráno právo opakovat součást státní závěrečné zkoušky hodnocené stupněm „nevyhovující“ v oprávném termínu a studium jí bylo ukončeno.

Jak vyplynulo ze spisu, žalobkyně se řádně zapsala ke studiu v magisterském navazujícím studijním programu Pedagogika, obor Andragogika, dne 19.7.2012. V období od 29.4.2015 do 22.5.2016 žalobkyně studium přerušila. Ke studiu byla opětovně zapsána dne 23.5.2016. Následně žalobkyně ve dnech 1. a 2.9.2016 vykonala státní závěrečnou zkoušku, přičemž obhajoba diplomové práce byla hodnocena stupněm „nevyhovující“, předmět andragogika byl hodnocen stupněm „vyhovující“.

Následně rozhodnutím děkana došlo k ukončení studia žalobkyně ve výše uvedeném studijním programu a oboru na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity, a to z důvodu nesplnění požadavků na ukončení studijního programu vyplývajících ze studijního a zkušebního řádu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo rozhodnutím rektora zamítnuto s odůvodněním, že celková doba studia žalobkyně vypršela bezprostředně před jejím přístupem k řádnému termínu státní závěrečné zkoušky, a proto jí nesvědčí právo opakovat součást státní závěrečné zkoušky hodnocené stupněm „nevyhovující“ v oprávném termínu; děkan tak nemohl žalobkyni přerušit studium do konání oprávného termínu obhajoby. Na základě těchto

důvodů bylo žalobkyni v souladu s čl. 15 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu studium ukončeno z důvodu nesplnění podmínek stanovených studijním programem a studijním a zkušebním řádem pro řádné ukončení studia.

Podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysokých školách je vnitřním předpisem veřejné vysoké školy mimo jiné studijní a zkušební řád.

Podle § 56 odst. 1 písm. b) se studium ukončuje i v případě, že student nesplní požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu.

Podle čl. 13 odst. 3 studijního a zkušebního řádu součet celkové doby daného studia (tj. doby, v níž je osoba studentem tohoto studia) a období přerušení tohoto studia nesmí překročit dvojnásobek standardní doby stanovené pro toto studium v programu; jinak se toto studium ukončí podle čl. 15 odst. 1 písm. b). Do celkové doby se nezapočítává doba přerušení studia podle čl. 22 odst. 8, respektive podle čl. 31 odst. 7 a čl. 32 odst. 9. Dále se nezapočítává doba, po kterou bylo studium přerušeno z vážných zdravotních důvodů nebo z důvodů mateřské či rodičovské dovolené.

Studium se v souladu s čl. 15 odst. 1 písm. b) studijního a zkušebního řádu ukončuje ztrátou práva zápisu podle čl. 10, nebo čl. 12, nebo nesplněním podmínek podle čl. 22 a 22a, čl. 22b, čl. 31, nebo čl. 32 (§ 56 odst. 1 písm. b) zákona).

Podle čl. 22 odst. 7 písm. a) studijního a zkušebního řádu je-li student hodnocen u součásti státní zkoušky stupněm „nevyhovující“, má právo tuto součást opakovat v jednom opravném termínu, jedná-li se o státní závěrečnou zkoušku.

Podle čl. 22 odst. 8 písm. a) studijního a zkušebního řádu má děkan právo do termínu opakované státní zkoušky přerušit studentovi studium. Děkan může stanovit další podmínky pro organizaci opravných termínů a přihlašování k nim.

Podle čl. 22 odst. 9 studijního a zkušebního řádu musí student poslední součást státní zkoušky v daném studiu úspěšně vykonat nejpozději v semestru, po jehož ukončení uplyne od doby zápisu do tohoto studia dvojnásobek standardní doby studia zvětšený o dobu přerušení studia podle odstavce 8 a případnou dobu, po kterou bylo studium přerušeno z vážných zdravotních důvodů nebo z důvodu mateřské či rodičovské dovolené. Studentovi, který v této lhůtě státní zkoušku úspěšně nevykoná, je ukončeno studium podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách.

Pro posouzení projednávané věci je klíčový výklad čl. 22 odst. 9 studijního a zkušebního řádu. Dle věty první tohoto ustanovení má student povinnost úspěšně vykonat poslední součást státní závěrečné zkoušky nejpozději v semestru, po jehož ukončení uplyne od doby zápisu do tohoto studia dvojnásobek standardní doby studia. Standardní doba navazujícího magisterského studia ve studijním programu Pedagogika, obor Andragogika, činí 2 roky. K řádnému zápisu žalobkyně do

uvedeného studijního programu došlo dne 19.7.2012. V souladu s výkladem studijního a zkušebního řádu pro studenty k čl. 13 odst. 3 studijního a zkušebního řádu (který je dostupný na <https://is.muni.cz/napoveda/szr> a kterým soud provedl důkaz) tak celková doba studia žalobkyně uplynula dne 18.7.2016.

Dle čl. 3 odst. 1 studijního a zkušebního řádu akademický rok trvá dvanáct měsíců a člení se na podzimní a jarní semestr se začátky 1. září (podzimní semestr) a 1. února (jarní semestr). Žalobkyni tedy celková doba studia uplynula v průběhu semestru jaro 2016.

Dle výše citovaného čl. 22 odst. 9 má student povinnost úspěšně vykonat poslední součást státní závěrečné zkoušky nejpozději v semestru, po jehož ukončení uplyne od doby zápisu do tohoto studia dvojnásobek standardní doby studia, což v posuzované věci znamená, že žalobkyně měla povinnost úspěšně vykonat poslední součást státní závěrečné zkoušky nejpozději v semestru podzim 2015, tedy do 31.1.2016, neboť po ukončení tohoto semestru uplynul dvojnásobek standardní doby studia. Žalobkyni tak s ohledem na výše uvedené nesvědčilo právo vykonat státní závěrečnou zkoušku v průběhu jarního semestru 2016.

V posuzované věci však byla žalobkyně ke státní závěrečné zkoušce, v rozporu se studijním a zkušebním řádem, připuštěna v září 2016, přičemž po hodnocení obhajoby diplomové práce stupněm „nevyhovující“ jí nebylo děkanem Filozofické fakulty studium přerušeno, nebylo jí umožněno tuto součást státní závěrečné zkoušky opakovat v opravném termínu a rozhodnutím děkana jí bylo studium ukončeno.

Žalobkyně ve svých podáních adresovaných zdejšímu soudu uvádí, že jí referentka studijního oddělení (Ing. M. D.) na dotaz, zda může namísto červnového termínu využít řádného termínu státní závěrečné zkoušky v září 2016, přestože tento termín je stanoven až po uplynutí maximální délky studia žalobkyně, sdělila, že spadá-li termín státní závěrečné zkoušky do stejného semestru jako uplynutí maximální délky studia, může ke státní závěrečné zkoušce v tomto termínu přistoupit. Referentka měla žalobkyni taktéž potvrdit, že v případě neúspěchu bude žalobkyni umožněno opakovat součást státní závěrečné zkoušky v opravném termínu. Byť si při jednání soudu Ing. M. D. jako svědkyně nevzpomněla, že by se žalobkyní danou situaci řešila, uvedla, že je studijním oddělením (kde pracuje od listopadu 2011) konstantně studentům sdělováno, že státní závěrečnou zkoušku musejí vykonat v semestru, ve kterém uplyne maximální doba studia. Nebylo tedy třeba provádět důkaz emailem, kterým žalobkyně původně provedení důkazu navrhovala (po výsledku svědkyně již ani žalobkyně na tomto svém návrhu netrvala).

Přihlášení na řádný termín státní závěrečné zkoušky v září 2016 bylo žalobkyni umožněno i informačním systémem Masarykovy univerzity.

V rozhodnutí rektora je uvedeno, že žalobkyně přistoupila k řádnému termínu státní závěrečné zkoušky po uplynutí dvojnásobku standardní doby studia, „ (...) *ale protože tato doba uplynula v průběhu státnicového období daného semestru, měla jste na řádný termín státní závěrečné zkoušky ještě právoplatný nárok, ne však již na opravný termín této zkoušky, který byste konala až v semestru následujícím*“.

Ve vyjádření k žalobě žalovaná mj. uvedla, že „i když SZZ ze září 2016 následovala po dni 19.7.2016, kdy uplynula maximální doba studia, přesto bylo možno připustit žalobkyni do řádného (byť posledního) termínu, neboť tento termín ještě zasahoval do oficiálně vyhlášeného zkouškového, tzv. státnicového období (...) původní termín konání SZZ z června 2016 byl žalobkyní prokazatelně odmítnut, a pro řádné dokončení studia mohla žalovaná nabídnout žalobkyni, resp. byla povinna tak učinit naposledy termínem v září 2016 jako posledním možným řádným termínem vzhledem k tomu, že ještě zasahoval do zkouškového tzv. státnicového období. Maximální doba studia (dvojnásobek standardní doby) sice uplynula již dnem 19.7.2016, ale jelikož se tak stalo ještě v průběhu státnicového období daného semestru, žalobkyni vznikl nárok na (poslední možný) řádný termín SZZ, ne však na termín opravný“.

Jak vyplývá z výše uvedeného výkladu ustanovení studijního a zkušebního řádu zdejším soudem a popsaného skutkového stavu, žalobkyni právo vykonat státní závěrečnou zkoušku v řádném termínu v září 2016 nesvědčilo. Přesto má žalovaná zato, že žalobkyně byla oprávněna tuto zkoušku v září 2016 vykonat. Je tedy zřejmé, že žalovaná vykládá § 22 odst. 9 studijního a zkušebního řádu nikoli v souladu s jeho textem (tj. že poslední součást státní závěrečné zkoušky má být vykonána nejpozději v semestru, po jehož ukončení uplyne od doby zápisu do tohoto studia dvojnásobek standardní doby studia), nýbrž tak, že poslední součást státní závěrečné zkoušky má být vykonána nejpozději v semestru, v němž uplyne od doby zápisu do tohoto studia dvojnásobek standardní doby studia. Je rovněž zřejmé, že se jedná o výklad konstantní, neboť je žalovanou aplikován na všech jejích úrovních (od studijního oddělení, přes děkana až po rektora) a žalovaná na něm setrvala dokonce i ve vyjádření k žalobě.

Právě popsanému se však nelze divit, neboť čl. 22 odst. 9 studijního a zkušebního řádu je natolik komplikovaně formulován, že je až na samé hranici srozumitelnosti. S výkladem předmětného ustanovení se tedy pojí značné interpretační potíže, a to nejen na straně jeho adresátů, ale i na straně žalované coby autora vnitřního předpisu.

Vzhledem k tomu, že i sama žalovaná vlastní vnitřní předpis vykládá nesprávně (a činí tak konstantně a zjevně dlouhodobě), nelze výsledek takového výkladu a na něj navazujícího nesprávného postupu žalované klást k tíži žalobkyni. Naopak žalovaná svým postupem vzbudila v žalobkyni legitimní očekávání, že v případě vykonání státní

závěrečné zkoušky v jarním semestru 2016 postupuje v souladu se studijním a zkušebním řádem. Na základě takto založeného legitimního očekávání je nutné na výkon státní závěrečné zkoušky v září 2016 hledět jako na pokus platný a souladný se studijním a zkušebním řádem.

V takovém případě nelze než přisvědčit žalobkyni, že jí v souladu s čl. 22 odst. 7 studijního a zkušebního řádu svědčilo právo opakovat součást státní závěrečné zkoušky, která byla v rámci státní závěrečné zkoušky uskutečněná v září 2016 hodnocena stupněm „nevyhovující“, v opravném termínu a děkan Filozofické fakulty měl žalobkyni v souladu s čl. 22 odst. 7 studijního a zkušebního řádu ve spojení s výkladem k čl. 13 odst. 2 studijního a zkušebního řádu z úřední povinnosti studium do termínu opakované státní závěrečné zkoušky přerušit.

Podle výkladu čl. 13 odst. 2 studijního a zkušebního řádu, jímž soud provedl důkaz, je totiž právo děkana přerušit studium podle čl. 22 odst. 8 studijního a zkušebního řádu přerušením „z moci úřední, nezávisle na vůli studenta“, které se používá v období mezi termíny opakované státní závěrečné zkoušky. Pokud tedy žalovaná považovala státní závěrečnou zkoušku vykonávanou v září 2016 za zkoušku řádnou (včasnou) a souladnou se studijním a zkušebním řádem, měla žalobkyně právo na opakování součásti závěrečné zkoušky hodnocené stupněm „nevyhověl“, děkan měl žalobkyni studium přerušit podle čl. 22 odst. 8 studijního a zkušebního řádu, přičemž podle čl. 22 odst. 9 studijního a zkušebního řádu se o dobu přerušení studia prodlužovala doba, v níž měla žalobkyně vykonat poslední součást státní závěrečné zkoušky. Jestliže tak žalovaná neučinila a žalobkyni namísto toho ukončila studium, postupovala nesprávně. Tato žalobní námitka je tedy důvodná.

V. Závěr

Vzhledem ke shora uvedenému soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil soud i rozhodnutí prvostupňové, neboť ani to nemůže obstát.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná úspěšná nebyla, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto jí přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za čtyři úkony právní služby po 3100 Kč společně se čtyřmi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika a účast u jednání – podle

§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Zástupce žalobkyně je plátcem DPH, a proto byla odměna navýšena o DPH. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobkyni částku 19 456 Kč k rukám zástupce žalobkyně ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. září 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu